

TÁBOROVÝ ŠUM

SEDMNÁCTÉ VYDÁNÍ

sobota 5. prosince 2015

ZDARMA

S KALENDÁŘEM!

O tom velkém vedru

Když na bejbáci v půlce srpna zapršelo, šli jsme si tu malinkou kaluž u umývárky nádobí vyfotit. Něco takového jsme totiž letos v Kadově nezažili. Bylo vedro, furt jen vedro.

Lámal se červenec se srpnem a paní starostka povídala do kadovského rozhlasu: „Platí přísný zákaz rozdělávání otevřených ohňů a plýtvání vodou!“ Bylo to tak, dokonce ani na zalévání vlastních zahrádek nesměli občané používat vodu z obecního vodovodu.

To všechno proto, že několikátýdenní vedro vytáhlo vodu i zpod země a studny vysychaly. Kdo ještě vodu měl, šetřil jí, jak mohl.

Loukaři na táboře tenhle problém našťestí neměli. Naše studna dodávala vodu furt a pořád, vedro nebo ještě větší vedro, bylo jí to jedno. Skoro zázrak, protože jsme každý den vypumpovali přes tři tisíce litrů vody.

Ovšem vedra nás trápila. Ne úplně moc, protože vždycky to jde nějak vymyslet, ale aspoň mrak kdyby na chvíli vlezl

před slunce... Jenže ne. Na louce se skoro nedalo vydržet, jinde to pálilo jenom o něco míň. Hry a všechny další činnosti jsme dělali v lese nebo v jídelně.

Každý stín se hodil, ale ten ve stanu se nepočítal, protože vzduch tam v největších vedrech šplhal přes padesát stupňů. A to mluvíme o dětských stanech s bílou plátěnou plachtou. U vedoucích bylo ještě hůř. Ještě že se děti moc nepotí a vedoucí myjou.

Pařák zalézal do stanů už před budíčkem a tahal spáče ven. Takže ještě před osmou polehávali děti i vedoucí vedle stanů. Hygienička, která v tento čas přišla na kontrolu, měla pochopení.

Možná i kvůli vedru nám zakoupené dřevo vystačilo na všechny tři táborové běhy a ještě nám kus zbyl. Třeba v Alhambře jsme topili jenom občas a malinko.

Dávali jsme si velký pozor, abychom někde něco nezapálili. Ovšem když k nám do tábora přijíždělo hasičské auto, přece jenom jsme se dost vylekali. Co

se stalo? U Čertových náramků, což je kousek od našeho tábora, doutnalo špatně uklizené ohniště. A hasiči to nemohli najít, tak se přijeli zeptat. Ale my to nebyli!

Pochopitelně jsme se těšili na dešť. Paradoxně, když přišel, tak jsme ho odháněli. Alespoň na prvním běhu. Poprvé totiž přšlo během gastrodne, tedy vaření v přírodě, které jsme kvůli suchu výjimečně udělali na louce. Podruhé při odchodu na vyputování, kdy nocujeme pod širákem dál od tábora. Trochu pech, ale teď jsme rádi, že jsme se toho nelekli.

Na závěr bychom si chtěli s předstihem objednat počasí na příští rok. Takže Svatý Petře, pište si tam: teploty 22 až 27 stupňů, déšť tak pětkrát šestkrát, to vůbec nevádí, nejvíc ale tak tři čtyři hodinky, ovšem ne když se to nehodí a určitě bez krup, vítr je fajn, ale ne ten, co byl jednou v noci, jak se hodně ohýbaly stromy u louky.

Tak to by bylo asi tak všechno o tom velkém vedru z léta 2015, co dusilo nejenom Kadov.

Kadov je teď na zeleno

Ten titulek je přehnaný, to aby to někdo četl, protože celý Kadov na zeleno nebyl, ale trocha pravdy na tom je. Na Chvojí, to bylo v září, jsme v obci natírali lavičky hnědou a hlavně oplocení fotbalového hřiště zelenou barvou. Velice to prokouklo a paní starostka děkovala a skoro tleskala. Hned jsme si tam zahráli fotbálek dvacet na dvacet, který se vyznačuje tím, že občas je vidět i míč, ale většinou ne, nicméně meruna je tam, kde je nejvíc prachu.

V pokoji Karla IV.

Císař Karel bydlel tady v tom nebo v támhle tom okně, říkali jsme si, když jsme přišli na Křivoklát. A my bydleli jenom kousek od něj, všude kolem ty věže a cimbuří, a připadali jsme skoro jako ve filmu. Taky že pak přišel rytíř, že pro nás má nějaké úkoly, tak jsme je splnili, například jsme natahovali jedno dítě na skřípec, snad ho to nebolelo, nebo jsme v noci na nádvoří hledali pomotaný vzkaz.

Video na Facebooku Loukaři a na stránkách loukari.cz.

Zimní Voláč volá!

Ta chalupa se jmenuje Volský důl, ovšem nejedou tam volové, nýbrž Loukaři, a není dole, ale nahoře. Teda na horách, což není náhoda, protože do té chalupy pojedeme na první zimní loukařský tábor. Na týdenní hory jsme už jezdili dřív, jenže tyhle ty budou jiná. Budou víc tábor! Co to znamená? Budeme si sami vařit, pomáhat v kuchyni, ale taky víc hrát hry. Jako hlavní vedoucí jede Wotec, takže se dá říct, že to bude taková skoro rodinná akce.

Více na Facebooku Loukaři a na stránkách loukari.cz.

Loukaři slaví 35 let, díky za ně!

Podle Wikipedie si v roce 1981 princ Charles bral Dianu, do kin šly Postřižiny, v Lucerně zpívala Tina Turner, na papeže spáchali atentát, vědci objevili bohrium a vznikli Loukaři. To poslední tam tedy úplně ještě není, ale je to tak.

Takže nám je 35 let. Kdo nesouhlasí, protože mu vychází o rok méně, tak má sice pravdu, jenže nemá, protože my to počítáme podle táborových ročníků. A těch je opravdu pětatřicet.

Na ten úplně první jsme lákali tak, že se teď skoro divíme, že jsme nějaké děti sehnali. Co jsme v pozvánce tukané na stroji a s několika překlepy psali?

„Jedeme do úplné divočiny, na zelenou louku, kde zatím nestojí vůbec nic. Musíme si vlastně vše postavit sami (stany, WC, kuchyň, jídelnu atd.). Proto požádej tatínka, ať tě naučí zacházet s pilou a sekerou.“

„Budeme si i vařit sami, proto požádej maminku, aby tě občas pustila ke kuchyni, aby těch uřezaných prstů nebylo příliš mnoho.“

„Zásobování bude z místních zdrojů a bude při něm spousta

práce, proto si připrav svaly.“ Přesto děti na tábor na Sluneční louce u Pelhřimova přijely.

A krom vši té práce, která se opravdu musela udělat, hrály i spoustu her a dělaly hodně z těch

K NEROZEZNÁNÍ. Slepá stezka z roku 2015...

věcí, které se loukařských táborů drží dodnes. Tak třeba Orchideje, Gastroden, Hradý, Vyputování, Slepá stezka, Tábornická olympiáda, Vrch mudrců, Sportovní olympiáda, Finská stezka. A další, co si ani

nepamatuji. I diskotéky tehdy už duněly.

Co bylo, a už není? Třeba to, že děti ve službě nikdy – možná leda tak jednou za tábor – nechodily na hry. Prostě pořád ve službě. A ta služba myla úplně všechny ešusy, i po večeri, takže se jí moc netýkal ani večerní program.

Pokud ovšem neprobíhal táborák. Ten totiž stihly určitě, protože táboráky tehdy trvaly vážně dlouho – považovaly se za jednu z nejdůležitějších činností celého tábora a stihli jsme jich pět. To je o čtyři až pět víc než v současnosti. Hodně se u nich zpívalo, klidně do jedné do dvou do rána. Kdo nevydržel, usnul v trávě.

My teď zpíváme v Alhambře, a to je další rozdíl. Dřív, ještě na Sluneční louce, děti do Alhambry nechodily, a to ani jednou za celý tábor.

Teď tam chodí pomalu každý den. Věci se prostě nějak mění, ale to hlavní zůstává. Tábor na zelené louce, k tomu spousta akcí přes rok, ale hlavně – baví nás to a díky tomu snad i děti a díky tomu snad i rodiče.

Takže ještě jednou díky všem za těch 35 let.

...a Slepá stezka z roku 1989.

Loukaři 1981 až 2015

| 35 táborových ročníků

| 63 letních táborů

| 5 tábořišť

| 3200 dětí

Petich, poslední z loukařských mohykánů

Jiný takový Loukař není. Petich jako jediný z nás nevynechal žádný z táborových ročníků. Poprvé v roce 1981, naposledy letos, mezitím pokaždé. Jeden, dva, tři a tak dál až třicet pět kousků. Náš poslední mohykán.

Jak ses vlastně k Loukařům dostal?

„Asi jako každý jedenáctiletý kluk. Poslali mě naši. A vrátil jsem se prý „špinavej a šťastnej“. A přesně tak to má být.“

S Loukaři jsi byl hned na tom prvním táboře v roce 1981 na Sluneční louce. Co ti jako první naskočí v hlavě?

„Je to změt drobností... Je to asi divný, ale jako první si vždycky vybavím, jak stavím se Samem holčičí latríny. Tenkrát ještě stavěly skoro celé tábořiště děti. Ale mě to hrozně bavilo. Takže to není divný.“

Zprvu jsi jezdil jako dítě. Který je tvůj památný zážitek?

„Když jsme v noci v lese potkali postavy z báje Atlantidy. Výjev podkreslený hudbou a světlem plápolajících pochodní by upoutal i dospěláka, natož takového vyjukaného mamlasa.“

Prý jsi jednou vypaloval vosí hnízdo na latrínách. Jak to dopadlo?

„No tak to je taky památný zážitek. Doufal jsem, že se s vámi podělím jen o ty chlapíky z Atlantidy. S Karlosem jsme zneškodňovali vosí hnízdo a nedošlo nám, že stěny latríny jsou z asfaltového papíru a metoda žehem je fakt blbost. Zkrátka hajzlík chytnul jako fagule a plameny se začaly šplhat do korun stromů. No a než jsme přesvědčili ostatní vedoucí, že si neděláme srandu a že jsme fakt tak pitomí, bylo málem pozdě. Jen o fous nedošlo na motorovky a kácení průseků v lese. Hasila celá Alhambra. Kromě Martina Havla. Ten usoudil, že je celou scénérii potřeba navštívit a přispěchal s 1000W halogenem. Vyjukaní byli všichni, za mamlase jen my dva. A trochu Havel.“

Jak se Loukaři v průběhu let změnili?

„K lepšímu. Pokud jde o dospěláky, tehdejší vedoucí to dělali skvěle a ti dnešní mají za sebou jejich školu a pětatřicetiletou tradici. A pokud jde o děti, potkávají se každý měsíc, takže jsou daleko větší parta než kdysi.“

Co tehdy bylo a teď není, a naopak?

„Bylo víc peněz – tábor pořádal státní podnik Transgas – a méně svobody. Mladší čtenáři Šumu asi trochu nechápu, ale dělat za vlády bolševika v podstatě skautský tábor vyžadovalo trochu obratnosti. Ale ke cti tehdejších pořadatelů dlužno říct, že dělali, že to nevidí.“

Na které z tábořišť vzpomínáš nejraději?

„Každé bylo v něčem jedinečné. Sluneční louka byla první, na první se nezapomíná. Na statku ve Chválkově jsme byli poprvé sami za sebe. Tábořiště u Vyhnanického rybníka jsme už vybudovali čistě ze svých prostředků, bylo prostě jenom naše, byli jsme tam „doma“. No a na tom dnešním v Kadově jsme zúročili dosavadní zkušenosti a užíváme si komfortu. Spousta prostoru, vlastní studna, tekoucí voda. Vlastně tekoucí teplá voda!“

Teď na táboře vaříš, ovšem nebyl jsi vždy kuchařem. Kterými všemi táborovými funkcemi jsi prošel?

„Praktikant, oddílák, řidič, kuchař.

Sice je to nejnáročnější, ale už bych neměnil.“

Proč jsi nakonec skončil u plotny?

„Plotýnky. Nějak mě zlobily, a tak jsem na jedné z předtáborových brigád šel místo tahání klád vařit, aby se kamarádi zase necpali buřtama s vajíčkem. A protože jsme každý rok horko těžko sháněli kuchaře, tak mi to zůstalo.“

Co tě i po tolika letech pořád drží mezi Loukaři?

„No přece Loukaři. Už to dávno není jen skupina vedoucích, co spolu jezdí na tábor, a dětí, co jezdí náhodou s touhle skupinou. Taky je to i závazek vůči těm, kteří nám předali štafetu, a vědomí, že jak si povedeme dneska, tak budou vypadat Loukaři za dalších pětatřicet let. Ale nechci končit rozhovor takhle mudrlantsky, protože během něj mě napadaly spíš vtipné otázky: třeba kolik dětí, které byly na Louce, už oslavilo padesátku, nebo co až mi nějaký tvoreček sdělí, že jsem bydlel ve stanu s jeho dědou. O tom, že na první Louku jsme jeli šestatřicet let po válce, můžeme mudrovat v příštím čísle.“